

References

1. Pro obovyazkovij primirnik dokumentiv : zakon Ukraini vid 9 kvit. 1999 r. № 595-XIV. (1999). *Oficijnij visnik Ukraini*, 18, p. 36.
2. *Pro administrativni pravoporushennya : kodeks Ukraini vid 7 grud. 1984 r. № 8073-X.* (1984). Available at: <http://zakon.rada.gov.ua/go/80731-10>.
3. *Pro zatverdzhennya form zvitnosti № 1-V (knigi) (kvartalna) "Zvit pro vipusk knizhkovoyi produkciji", № 1-V (ZMI) (pivrichna) "Zvit pro vipusk produkciji drukovanih zasobiv masovoyi informaciji" ta instrukcij shodo yih zapovnenmya : nakaz Derzhkomterradio vid 09.01.2014 № 1.* (2014). Available at: <http://comin.kmu.gov.ua>.
4. Senchenko M. (2013). Problemi Knizhkovoyi palati Ukraini i vitchiznyanogo knigovidannya — 2012 rik. *Visnik Knizhkovoyi palati*, 1, pp. 3—7.
5. Buryak S. (2021). *Druk Ukraini (2020) : stat. zb.* Kyiv: Kn. Palata Ukraini.
6. M. I. Senchenko (kerivnik) and V. T. Polyakov [ta in.]. (vikon.). (2021). *Zvit pro naukovo-doslidnu robotu "Rozroblennya i kompleksnij analiz administrativnih danih vipusku vidan Ukraini u 2020—2021 rr. ta formuvannya elektronnih dovidkovo-informacijnih resursiv" (I kvartal).* Kyiv.

Надійшла до редакції 14 травня 2021 року

РЕЦЕНЗІЇ

Особа в історії: парадигма взаємодії

Славна когорта фахівців медичних бібліотек України : збірка біографічних нарисів : до 90-річчя Нац. наук. мед. б-ки України / уклад.: С. М. Науменко, О. М. Кірішева ; наук. ред. Т. А. Остапенко ; Нац. наук. мед. б-ка України. — Київ, 2020. — 192 с.

Бібліотека як заклад культури вбирає в себе різні аспекти суспільного життя, і головною метою її діяльності

є надання громадянам можливості вільно користуватися духовними скарбами, накопиченими у бібліотечних фондах. Проте ці інформаційні багатства не знайдуть шлях до читача без допомоги фахівців, які їх збирають, зберігають і надають у користування, — без бібліотекарів. Історію кожної бібліотеки цікаво вивчати не тільки в загальному ракурсі — як життєпис, ще цікавіше ознайомитися з особами, які його творили.

Саме таким творцям присвячено збірку біографічних нарисів "Славна когорта фахівців медичних бібліотек України", випущену у світ з нагоди 90-річного ювілею Національної наукової медичної бібліотеки України. Видання увійшло до серії "Славні імена української медичної книги: медичні бібліотеки України в особах, документах, бібліографії" та продовжило літопис історії медичних бібліотек України в особах, репрезентований низкою історичних нарисів: "Державна наукова медична бібліотека України" (2002), "Обласні наукові медичні бібліотеки України: Історія. Становлення. Сьогодні" (2005), "Бібліотеки медичних вузів України. Історія. Становлення. Сьогодні" (2010), "Бібліотеки науково-дослідних інститутів Національної академії медичних наук та Міністерства охорони здоров'я України. Історія створення та розвитку" (2014).

Рецензоване видання відкриває звернення від укладачів, де наголошено, що збірка є даниною

пам'яті працівникам медичних бібліотек України, які вже відійшли у вічність та залишили по собі не лише побудовані книгозбірні, по крихтах зібрані фонди, а й добру славу та повагу колег і медичних працівників. У книзі вшановано й нинішніх подвижників бібліотечної справи, популяризаторів медичних знань, які гідно продовжують і збагачують бібліотечні традиції. На нашу думку, ця збірка біографічних нарисів є ще одним важливим кроком у дослідженні історії розвитку мережі медичних бібліотек України.

У вступному слові в. о. генерального директора бібліотеки Тетяни Анатоліївни Остапенко розкрито головну мету видання — репрезентувати широкому загалові біографічні довідки фахівців медичних бібліотек різних рівнів, узагальнити у фактах розмаїття їхнього життя крізь призму поколінь. Кваліфіковані працівники — це найпотужніший потенціал будь-якої установи, і трудова біографія кожного з них є неповторною історією, що складає історію загальну.

Основний інформаційний блок збірки "Славна когорта фахівців медичних бібліотек України" становлять бібліографічні нариси, що віддзеркалюють головні віхи життєвого та професійного шляху 224 фахівців мережі медичних бібліотек України різних рівнів, які зробили вагомий внесок у становлення та розвиток своїх установ. Особливу увагу приділено професійним досягненням корифеїв бібліотечної справи й творчим здобуткам бібліотечних працівників.

Поміж персоналій, нариси про яких увійшли до збірки, особливої уваги варта постать знаного та авторитетного в бібліотечному світі нашої держави організатора бібліотечної справи, бібліотекознавця, бібліографа Раїси Іванівни Павленко. Від 1958 р. її життя було пов'язано з Республіканською медичною бібліотекою УРСР, де пройшла шлях від бібліотекаря до генерального директора Національної наукової медичної бібліотеки України (1975—2018), а нині перебуває на заслуженому відпочинку. Раїса Іванівна без перебільшення була душею бібліотеки, її колективу та читачів, поміж яких — багато світил української медичної науки та знаних у світі лікарів.

До слова, мені приємно було спілкуватися з людиною, яку знала як керівника цієї бібліотеки із середини 70-х рр. минулого століття. Творча, енергійна, завзята, відкрита до всього нового. Директор, яка стала душею культурного життя своєї установи та долучала до прекрасного весь колектив: виставки живопису, концерти, презентації, творчі зустрічі... І досі в бібліотеці панує натхненна робоча й творча атмосфера, яку зберігають її працівники. Багатьох чудово знаю та із задоволенням із ними спілкуюсь.

Повертаючись до розгляду видання, слід зауважити, що його науково-пошукові можливості, зокрема іменний покажчик, є важливою інформаційною базою, яка допомагає швидко знайти потрібну особу.

Збірку завершує кольорова фотогалерея подій, що висвітлює робочі будні й творчі зустрічі фахівців медичних бібліотек України. Нариси також супроводжують чорно-білі портрети героїв.

Книгу видано у зручному форматі, на якісному папері, в елегантному поліграфічному виконанні.

Оцінюючи видання загалом, зауважимо про високий рівень історико-біографічної розвідки та її значущість для прийдешніх поколінь. Книга варта найвищої оцінки та стане незамінним інформаційним джерелом для дослідників історії бібліотечної справи України.

Доцільно продовжити наукові пошуки у цьому напрямі для збереження пам'яті про скромних і самовідданих людей — фахівців медичних бібліотек країни, основною місією яких є збирання, зберігання та поширення інтелектуальних надбань медичної галузі задля збереження здоров'я нації.

Наталія Захарова,

кандидат історичних наук,

старший науковий співробітник

Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського,

заслужений працівник культури України,

e-mail: method.medlib@library.gov.ua

Надійшла до редакції 18 травня 2021 року

СОЦІОКОМУНІКАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ

УДК 351.746:316.77-049.5](045)

Іван Чиж,

заслужений журналіст України,

голова Комітету у Верховній Раді України

з питань свободи слова та інформації (1998—2000),

голова Держкомтелерадіо (2002—2006),

e-mail: ichizh@meta.ua

За три десятиліття в Україні вже шостий Президент...

Змінився не один парламент...

А де наш інформаційний віз нині?.. І де Україна?.. Читаймо документ...

Рік 2006-й крізь призму 2021-го...

І до тих, хто вміє читати, і кому не фальшиво, а синієськи болить Україна:

прочитавши, замислімося, це вже післямова чи ще пролог?..

Післямова чи пролог?..*

(до питання про інформаційний суверенітет та інформаційну безпеку особи, суспільства, держави)

Добре, що архіви не горять... І мовчки чекають свого часу. Гірше, що меседжі, які лягли в документальні сховища, було адресовано людям, позиціонованим під патріотів і за це обдарованим народною довірою на здійснення найвищої влади, а вони виявилися і сліпими, і глухими, і фальшивими... З'ясувалося, що і патріотів із себе лише вдавали... Бо якби 15 років тому вони читали цей документ, аналізували й реагували на нього, він не був би сьогодні настільки гостро актуальним, а втрачено для України не були б такі болісні, а подекуди й незворотні...

Президентів України Ющенку В. А.

Шановний Вікторе Андрійовичу!

У відповідь на Ваші критичні зауваження щодо роботи Державного комітету телебачення і радіомовлення України вважаю за свій обов'язок поінформувати Вас про дійсний стан інформаційного простору

України, конкретні результати діяльності Держкомтелерадіо за останні півтора року, а також окреслити головні проблеми, зволікання з вирішенням яких, на мою думку, може призвести до втрати Україною свого інформаційного суверенітету.

Вважаю, це необхідно зробити ще й тому, що, не зважаючи на усі зусилля, мені так і не вдалося зустрітися з Вами та обговорити актуальні питання роботи Комітету, шляхи ефективної реалізації державної інформаційної політики.

Останнім часом Держкомтелерадіо неодноразово звертався до Президента України, Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Ради національної безпеки і оборони України щодо необхідності формування сучасної моделі державної інформаційної політики, спроможної адаптуватись до нових суспільних викликів, пов'язаних з переходом до інформаційного суспільства, забезпечення інформаційного су-

* Статтю подано в авторській редакції.